

- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy przywrócenie pierwotnej sytuacji jest możliwe, w przypadku gdy umowa nie może dalej obowiązywać ze względu na nieuczciwy warunek dotyczący jej głównego przedmiotu, brak jest porozumienia między stronami, a wspomniane wyżej stanowisko również nie może być zastosowane?
- 3) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy w przypadku powództwa o stwierdzenie nieważności głównego przedmiotu umowy w stosunku do [tego] rodzaju umów ustawa może nakładać wymóg, zgodnie z którym konsument powinien również wytoczyć wraz z tym powództwem powództwo o stwierdzenie ważności lub skuteczności umowy?
- 4) Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie drugie, czy w przypadku gdy nie jest możliwe przywrócenie pierwotnej sytuacji, umowy mogą zostać uznane za ważne lub skuteczne *a posteriori* w drodze ustawodawczej w celu zapewnienia równowagi między stronami?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovni sud Republike Hrvatske (Chorwacja) w dniu 30 września 2020 r. – I.D. / Z. b. d.d., Z.

(Sprawa C-474/20)

(2020/C 423/45)

Język postępowania: chorwacki

Sąd odsyłający

Vrhovni sud Republike Hrvatske (Chorwacja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: I.D.

Strona pozwana: Z. b. d.d., Z.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (¹) należy interpretować w ten sposób, że jej przepisy mają zastosowanie do umowy kredytu zawartej przed przystąpieniem Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, przekształconego po przystąpieniu do Unii na podstawie ustawy, którą Republika Chorwacji uchwaliła po przystąpieniu do Unii Europejskiej, oraz czy w związku z tym Trybunał jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na drugie pytanie?

Jeśli odpowiedź na pierwsze pytanie jest twierdząca, kolejne pytanie brzmi następująco:

- 2) Czy artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu uregulowania krajowego, takiego jak ustawa specjalna rozpatrywana w postępowaniu głównym – ZID ZPK 2015 – Zakon o konverziji [ustawa o przekształceniu], które, z jednej strony, na podstawie bezwzględnie obowiązującego przepisu zobowiązuje usługodawcę, by zaoferował konsumentowi zawarcie aneksu do umowy kredytu w sposób określony w tej ustawie, zastępującego poszczególne warunki umowy, które w dniu wejścia w życie tej ustawy (warunek dotyczący jednostronnej zmiany stopy oprocentowania) lub później (warunek dotyczący klauzuli walutowej powiązanej z CHF) zostały orzeczeniem sądu uznane za nieważne, ważnymi warunkami umownymi, w taki sposób, jak gdyby między stronami od początku obowiązywały ustalenia zawarte w aneksie, zapewniając tym samym ważność umowy, zaś z drugiej strony stanowi, że wpłaty dokonane na podstawie nieuczciwych warunków przez konsumenta, który dobrowolnie zgodził się na zawarcie aneksu, wykorzystywane są na poczet spełnienia jego zobowiązań wynikających z warunków ważnego aneksu, w drodze porozumienia dotyczącego rozporządzenia ewentualną nadpłatą lub zwrotu wpłat konsumentowi, jeżeli nadpłata przekracza sumę rat równych zgodnie z nowym harmonogramem spłaty kredytu, przy czym powyższe odbywa się w sposób przewidziany w tej ustawie?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).